

NORWEGIAN A1 – HIGHER LEVEL – PAPER 1
NORVEGIEN A1 – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
NORUEGO A1 – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Monday 19 May 2003 (morning)
Lundi 19 mai 2003 (matin)
Lunes 19 de mayo de 2003 (mañana)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- The Bokmål version is followed by the Nynorsk version.
- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Choose either the Bokmål version or the Nynorsk version.
- Write a commentary on one passage only.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- La version en Bokmål est suivie de la version en Nynorsk.
- Ne pas ouvrir cette épreuve avant d'y être autorisé.
- Choisir ou la version en Bokmål ou la version en Nynorsk.
- Rédiger un commentaire sur un seul des passages.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- La versión en Bokmål es seguida por la versión en Nynorsk.
- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Elija la versión en Bokmål o la versión en Nynorsk.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento.

NORWEGIAN A1 – BOKMÅL VERSION
NORVEGIEN A1 – VERSION EN BOKMÅL
NORUEGO A1 – VERSIÓN EN BOKMÅL

Skriv en kommentar til **EN** av de følgende tekstene:

1. (a)

Sovedukken i glasskapet

- Nå var hun voksen. En gang hadde hun vært barn. Nå brukte hun leppestift og pudder. En gang hadde hun gått i hvite knestrømper og hatt fletter. Hun likte ikke å tenke på det. Hun likte å se på sovedukken i glasskapet. Hun hadde barn selv nå. En pike som hadde hvite knestrømper og fletter. Og røde sko som hun forgudet.
- 5 Det var ikke hun som eide sovedukken lenger. Det var Eline. Datteren med de røde skoene. Tidligere var det henne. Det var hun som hadde fått den. Faren hadde tatt den med hjem fra München. Hun var blitt så glad. Kanskje hadde hun aldri senere blitt så glad som første gang hun fikk se sovedukken. Det lyse, lyse håret og de blå, blå øynene og silkekjolen og den lysebrune, myke huden. Hun hadde tatt den i armene
- 10 og klemte den hardt inntil seg. Vær forsiktig, sa moren. Moren var høyt der oppe. Hun hatet henne da. Og forstod at selv om det var hun som eide sovedukken, hadde hun ingen makt over den. Men likevel hadde hun likt å vise den fram til venninnene. De stod foran glasskapet, og hun forklarte hvordan den kunne si mamma hvis de trykte den på maven. Hun sa den var kjøpt i Tyskland. Og at det lyse håret var ordentlig hår.
- 15 Venninnene ble imponert. Det hadde hun likt. Men når hun var alene, spratt tårene fram fordi hun ikke fikk lov til å ta dukken ut av skapet og klemme på den. Nå eide Eline dukken. Men nå var det *hun* som hadde makt over den. Eline ville også ta dukken ut av skapet og klemme på den. Men det ville ikke hun. Ikke nå lenger. Ikke det at hun ikke unte datteren å klemme på den. Men hun var redd den skulle gå i
- 20 stykker. Den var sikrest i glasskapet. Det lyse håret var like lyst som den gang da hun var barn, de blå øynene like blå, og hun tenkte at *den* ville aldri forandre seg. Eline tok *sine* venninner bort til glasskapet og forklarte alt om dukken. Hun sa det var moren som hadde fått den en gang, men at det nå var hun som eide den. Hun pleide å stå og lytte til datteren mens hun fortalte. Ja, hun elsket å stå bak døren og se på
- 25 datterens ansikt og høre den lyse røsten hennes mens hun la ut om dukken. Ofte spurte venninnene hvorfor Eline ikke tok dukken ut av skapet. Da fant datteren alltid på en løgn. Hun kunne si at den var syk for tiden, eller at hun ikke hadde lyst til å leke med dukken sammen med dem. Hun kunne si:- Dukken leker jeg bare med når jeg er alene.
- 30 Hun var stolt over datterens svar. Hun syntes det var vakkert. Og uten at Eline visste hvorfor, belønnet hun det med å kjøpe noe pent til henne. Et hårbånd, en skospenne eller en glasskule.
- Men siste gangen venninnene spurte hvorfor hun ikke tok dukken ut av glasskapet, svarte Eline:- Nei, det kan jeg ikke. For hvis jeg leker med den, kan den bli stygg. Og
- 35 da vil ikke barna mine ha den. For ingen vil ha en sovedukke som ikke er pen. Dette svaret forbauset henne, for det hadde hun aldri lært Eline å si. Hun tenkte mye på det, men kunne aldri bli enig med seg selv om hun likte det datteren hadde sagt. Men hun gav henne ingen presang denne gang. I stedet fikk Eline en flaske parfyme til fødselsdagen sin.

Fra *Svingstol* (1967) av Dag Solstad.

1. (b)

Steingjerde

Det var Steingjerda
som batt verden
saman

5 strake band frå elva
til fjellet
varme å sitje på
i sommarkvelden

10 steinane kila inn
mot kvarandre
med uendeleg tolmod:
tid og nevar

15 slåtteteigane tett inn til gjerdet
fullmogne og klare for ljåen
tykk eng mot stein:
slik fekk vi først sjå
at det er mogeleg
å forandre verden

dei gamle slo kvart einaste strå
og raka vel etter seg

20 etterpå kvilte dei
studde seg mot steinen
som ryggen til ein gamal ven

25 ennå er dei der
ova steinlinjene i landskapet
hender
usynlege i lufta
som vengeslag
om du vågar nærme deg

30 dette er slitets steinar
dette er historiens skrift

Fra Poesi, Dikt i samling 1965-1995, av Paal- Helge Haugen

NORWEGIAN A1 – NYNORSK VERSION
NORVEGIEN A1 – VERSION EN NYNORSK
NORUEGO A1 – VERSIÓN EN NYNORSK

Skriv ein kommentar til **EIN** av dei følgjande tekstane:

1. (a)

Sovedukken i glasskapet

- Nå var hun voksen. En gang hadde hun vært barn. Nå brukte hun leppestift og pudder. En gang hadde hun gått i hvite knestrømper og hatt fletter. Hun likte ikke å tenke på det. Hun likte å se på sovedukken i glasskapet. Hun hadde barn selv nå. En pike som hadde hvite knestrømper og fletter. Og røde sko som hun forgudet.
- 5 Det var ikke hun som eide sovedukken lenger. Det var Eline. Datteren med de røde skoene. Tidligere var det henne. Det var hun som hadde fått den. Faren hadde tatt den med hjem fra München. Hun var blitt så glad. Kanskje hadde hun aldri senere blitt så glad som første gang hun fikk se sovedukken. Det lyse, lyse håret og de blå, blå øynene og silkekjolen og den lysebrune, myke huden. Hun hadde tatt den i armene
- 10 og klemte den hardt inntil seg. Vær forsiktig, sa moren. Moren var høyt der oppe. Hun hatet henne da. Og forstod at selv om det var hun som eide sovedukken, hadde hun ingen makt over den. Men likevel hadde hun likt å vise den fram til venninnene. De stod foran glasskapet, og hun forklarte hvordan den kunne si mamma hvis de trykte den på maven. Hun sa den var kjøpt i Tyskland. Og at det lyse håret var ordentlig hår.
- 15 Venninnene ble imponert. Det hadde hun likt. Men når hun var alene, spratt tårene fram fordi hun ikke fikk lov til å ta dukken ut av skapet og klemme på den. Nå eide Eline dukken. Men nå var det *hun* som hadde makt over den. Eline ville også ta dukken ut av skapet og klemme på den. Men det ville ikke hun. Ikke nå lenger. Ikke det at hun ikke unte datteren å klemme på den. Men hun var redd den skulle gå i
- 20 stykker. Den var sikrest i glasskapet. Det lyse håret var like lyst som den gang da hun var barn, de blå øynene like blå, og hun tenkte at *den* ville aldri forandre seg. Eline tok *sine* venninner bort til glasskapet og forklarte alt om dukken. Hun sa det var moren som hadde fått den en gang, men at det nå var hun som eide den. Hun pleide å stå og lytte til datteren mens hun fortalte. Ja, hun elsket å stå bak døren og se på
- 25 datterens ansikt og høre den lyse røsten hennes mens hun la ut om dukken. Ofte spurte venninnene hvorfor Eline ikke tok dukken ut av skapet. Da fant datteren alltid på en løgn. Hun kunne si at den var syk for tiden, eller at hun ikke hadde lyst til å leke med dukken sammen med dem. Hun kunne si:- Dukken leker jeg bare med når jeg er alene.
- 30 Hun var stolt over datterens svar. Hun syntes det var vakkert. Og uten at Eline visste hvorfor, belønnet hun det med å kjøpe noe pent til henne. Et hårbånd, en skospenne eller en glasskule.
- Men siste gangen venninnene spurte hvorfor hun ikke tok dukken ut av glasskapet, svarte Eline:- Nei, det kan jeg ikke. For hvis jeg leker med den, kan den bli stygg. Og
- 35 da vil ikke barna mine ha den. For ingen vil ha en sovedukke som ikke er pen. Dette svaret forbauset henne, for det hadde hun aldri lært Eline å si. Hun tenkte mye på det, men kunne aldri bli enig med seg selv om hun likte det datteren hadde sagt. Men hun gav henne ingen presang denne gang. I stedet fikk Eline en flaske parfyme til fødselsdagen sin.

Frå *Svingstol* (1967) av Dag Solstad

1. (b)

Steingjerde

Det var Steingjerda
som batt verden
saman

5 strake band frå elva
til fjellet
varme å sitje på
i sommarkvelden

10 steinane kila inn
mot kvarandre
med uendeleg tolmod:
tid og nevar

15 slåtteteigane tett inn til gjerdet
fullmogne og klare for ljåen
tykk eng mot stein:
slik fekk vi først sjå
at det er mogeleg
å forandre verden

dei gamle slo kvart einaste strå
og raka vel etter seg

20 etterpå kvilte dei
studde seg mot steinen
som ryggen til ein gamal ven

25 ennå er dei der
ova steinlinjene i landskapet
hender
usynlege i lufta
som vengeslag
om du vågar nærme deg

30 dette er slitets steinar
dette er historiens skrift

Frå *Poesi, Dikt i samling* 1965-1995, av Paal -Helge Haugen
